

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobců: **a) RTA JIŽNÍ MORAVA, a.s.**, se sídlem Podnikatelská 2902/4, Brno, **b) RTA JIŽNÍ ČECHY, s.r.o.**, se sídlem Neplachova 2297/1, České Budějovice, **c) RTA OSTRAVA s.r.o.**, se sídlem Hrušovská 2678/20, Ostrava, **d) RTA VÝCHODNÍ ČECHY, s.r.o.**, se sídlem areál letiště objekt č. 126, Hradec Králové - Věkoše, **e) RTA ZLÍN, s.r.o.**, se sídlem Bartošova 4393, Zlín, všichni zastoupeni Mgr. Mojmírem Náplavou, advokátem, se sídlem Zelný trh 1249, Uherské Hradiště, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, zastoupené Mgr. Karolínou Horákovou, advokátkou, se sídlem Křížovnické nám. 193/2, Praha 1, proti osvědčení žalované ze dne 17. 1. 2012, č. j. KOZ/333/2012, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **FTV Prima, spol. s r.o.**, se sídlem Na Žertvách 24/132, Praha 8, zastoupené Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou, se sídlem Sokolovská 5/49, Praha 8, v řízení o kasační stížnosti žalované a osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2012, č. j. 8 A 27/2012 - 126, o návrhu osoby zúčastněné na řízení na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

takto:

Kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení ze dne 7. 8. 2012 proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2012, č. j. 8 A 27/2012 - 126, **se přiznává odkladný účinek.**

Odůvodnění:

Podle osvědčení žalované ze dne 17. 1. 2012, č. j. KOZ/332/2012, ke dni 1. 1. 2012 zanikla osobě zúčastněné na řízení, na základě žádosti doručené žalované dne 1. 1. 2012, platnost licence č. 012/94 k provozování celoplošného televizního vysílání programu Prima televize.

Rozsudkem ze dne 28. 6. 2012, č. j. 8 A 27/2012 - 126, Městský soud v Praze na základě žaloby žalobců a) - e) rozhodl, že osvědčení žalované ze dne 17. 1. 2012, č. j. KOZ/332/2012, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze především dospěl k závěru, že se v projednávané věci jednalo o specifickou licenci, udělenou k provozování celoplošného televizního vysílání prostřednictvím satelitu jako centrálního programu pro regionální a lokální televizní vysílání. Licence z tohoto důvodu obsahovala podmínku č. 33, podle níž musí osoba zúčastněná na řízení strukturovat své programové schéma tak, aby mohla poskytnout určené vysílací časy pro programy držitelů licencí k regionálnímu a lokálnímu televiznímu vysílání. Uvedená podmínka konkretizuje časový interval, v němž se provozovatelé regionálního vysílání mohou připojovat do centrálního programu. Jedná se proto o tzv. sdílenou licenci. Podle názoru Městského soudu v Praze tedy došlo k porušení procesních práv žalobců tím, že žalovaná nezahájila ve věci správní řízení, a dále došlo k narušení legitimních očekávání žalobců, neboť napadené osvědčení je v rozporu s konstantní judikaturou (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 21/2011 - 230).

Proti tomuto rozsudku byly podány dvě kasační stížnosti – jedna ze strany žalované a druhá osobou zúčastněnou na řízení. Osoba zúčastněná na řízení zároveň s podáním kasační stížnosti požádala, aby kasační stížnosti Nejvyšší správní soud přiznal odkladný účinek.

Osoba zúčastněná na řízení zdůraznila, že nyní podle licence č. 012/94 nevysílá. K této licenci přistupovala jako k licenci, jejíž platnost zanikla (což bylo mimo jiné potvrzeno i osvědčením žalované). Z tohoto důvodu není schopna provozovat vysílání podle této licence, pro takové vysílání nemá připraven program a nemá ani uzavřenu smlouvu o šíření tohoto programu. Pro osobu zúčastněnou na řízení je ekonomicky i právně nemyslitelné, aby za situace, kdy je přesvědčena, že licence v souladu s § 24 písm. f) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání (dále jen „zákon o vysílání“), zahájila vysílání podle této licence.

S ohledem na to, že řízení o kasační stížnosti je časově náročné, nelze vyloučit, že by žalovaná ještě před rozhodnutím o kasační stížnosti mohla zahájit s osobou zúčastněnou na řízení řízení o odejmutí licence z důvodu, že podle této licence není vysíláno. Přitom podle § 17 odst. 3 zákona o vysílání platí, že novou (další) licenci nelze udělit uchazeči, kterému byla licence odejmuta v předcházejících pěti letech z důvodu porušení zákona. Osobě zúčastněné na řízení tedy bezprostředně hrozí újma spočívající v nemožnosti rozvoje dalšího podnikání, tedy v nemožnosti získání další licence k provozování televizního vysílání. Osoba zúčastněná na řízení zdůrazňuje, že její investice do provozování televizního vysílání jsou zejména investicemi jejích zahraničních vlastníků, kteří je činili mimo jiné s vědomím, že s osobou zúčastněnou na řízení a jejími jednotlivými licencemi bude nakládáno v souladu se zákonem. Dále osoba zúčastněná na řízení dovozuje, že v důsledku kasační stížností napadeného rozsudku jsou investice zahraničních vlastníků osoby zúčastněné na řízení bezprostředně ohroženy, neboť rozsudek vychází z tohoto, že byt' je osoba zúčastněná na řízení provozovatelem vysílání a měla by se na ni vztahovat ustanovení zákona o vysílání, z napadeného rozsudku vyplývá, že je nutno posuzovat její postavení ad hoc. Tento extenzivní výklad zákona o vysílání je podle názoru osoby zúčastněné na řízení zcela mimo rámec zákona a soud tak zcela zjevně zasáhl do práva zahraničních vlastníků osoby zúčastněné na řízení na ochranu jejich investic učiněných v dobré víře.

Žalovaná ve svém vyjádření k návrhu osoby zúčastněné na řízení na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uvedla, že skutečně nelze vyloučit ani to, že může dojít k naplnění dispozice zákona o vysílání s dopadem do majetkové sféry osoby zúčastněné na řízení, a to např. v souvislosti se zahájením sankčního řízení podle § 60 zákona o vysílání. Žalované byl dne 27. 8. 2012 doručen podnět účastníků řízení, aby takové řízení zahájila a osobě zúčastněné na řízení tak uložila pokutu do výše 5 000 000 Kč. V této souvislosti žalovaná odkazuje na usnesení „Nejvyššího správního soudu“ č. j. 62 Af 74/2011 - 56 (zřejmě jde o omyl, pod tímto číslem jednacím je dostupné pouze usnesení Krajského soudu v Brně - pozn. NSS), ze kterého vyplývá, že újma hrozící neprodleným zaplacením pokuty je nepoměrně větší než újma hrozící neprodleným nezaplacením pokuty jiným osobám.

Žalovaná rovněž dává osobě zúčastněné zapravdu ohledně hrozby případné nezpůsobilosti k udělení nové licence.

Na druhé straně žalobcům obdobné sankce v současné době ani nehrozí vzhledem k tomu, že žalovaná konstatovala existenci objektivních technických překážek ve vysílání podle jim udělených licencí z důvodu ukončení vysílání programu Prima televize (tedy pro neexistenci centrálního programu pro regionální a lokální vysílání). Žalobci se též nedomáhají ničeho jiného, než pouze zahájení sankčního řízení vůči osobě zúčastněné na řízení. Neusilují např. o podniknutí kroků k zajištění možnosti připojovat se do centrálního programu pro regionální a lokální vysílání vysílaného podle sporné licence. Zároveň žalobcům v prostředí digitálního vysílání nic nebrání začít případně vysílat na základě svých licencí.

Žalovaná dále zdůraznila, že v projednávané věci existuje také významný prvek nejistoty v podobě možné budoucí existence různých rozhodnutí ve stejné věci. Jelikož žalovaná i osoba zúčastněná na řízení podaly proti napadenému rozsudku Městského soudu v Praze kasační stížnost, může dojít k jeho zrušení a tím potvrzení platnosti osvědčení o zániku licence č. 012/94. Pokud však nebude přiznán odkladný účinek kasační stížnosti, bude žalovaná zároveň povinna v souladu s napadeným rozsudkem provést správní řízení o ukončení platnosti licence č. 012/94 a v tomto řízení rozhodnout. Přitom je však možné, že v důsledku řízení o kasační stížnosti „obživne“ nyní zrušené osvědčení o zániku licence. Může tak dojít k situaci, kdy budou vedle sebe existovat protichůdná posouzení stejné právní věci. Žalovaná si je vědoma, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu pouze samotná existence protichůdných rozhodnutí v téže věci není obecně důvodem pro přiznání odkladného účinku. Žalovaná však zároveň poukazuje na to, že i Nejvyšší správní soud v některých případech připustil, že tato situace představuje takovou míru nejistoty, že je opodstatněné odkladný účinek přiznat (žalovaná odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu, č. j. 3 Ads 29/2008 - 35).

Žalovaná dále zdůraznila, že v projednávané věci Městský soud v Praze v napadeném rozsudku interpretoval zákon contra legem, neboť uložil žalované zahájení správního řízení v situaci, kdy podle zákona o vysílání správní řízení nemá být vedeno. Podle názoru žalované se tak jedná o poměrně výjimečnou situaci, kdy je nepochybné, že takový výklad zcela ojedinělým způsobem zasahuje do veřejného zájmu na ochraně právní jistoty.

Žalovaná se tedy v daném případě s návrhem osoby zúčastněné na řízení na přiznání odkladného účinku ztotožňuje.

Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se přitom užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

V projednávané věci Nejvyšší správní soud shledal, že by pro osobu zúčastněnou na řízení právní následky kasační stížností napadeného rozsudku Městského soudu v Praze znamenaly újmu, neboť osobě zúčastněné na řízení (i podle vyjádření žalované) reálně hrozí újma spočívající jednak v uložení sankce za správní delikt, jednak ve vytvoření překážky v dalším rozvoji (tedy potenciální nemožnost udělení další licence po dobu pěti let) a tím i zmaření ekonomických investic do provozování vysílání.

Jak vyplynulo z vyjádření žalované, v důsledku přiznání odkladného účinku naopak nehrozí újma žalobcům, neboť žalovanou byl již v minulosti sdělením ve věci ukončení vysílání programu Prima televize a zániku platnosti licence č. 012/94 ze dne 17. 1. 2012, č. j. KOZ/418/2012, sp. zn./Ident. 0009(2012) konstatován vznik objektivní technické překážky ve vysílání žalobců a dále bylo žalobcům sděleno, že mohou vysílat samostatně nebo využít licence udělené spol. EBD, s. r. o.

Nejvyšší správní soud vzal rovněž v úvahu, že v projednávané věci se jedná (jak zdůraznila osoba zúčastněná na řízení i žalovaná) o problematiku tzv. sdílených licencí, která není zákonem uceleně upravena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2011, č. j. 6 As 21/2011 - 230), což zvyšuje právní nejistotu účastníků řízení ohledně správnosti výkladu provedeného Městským soudem v Praze.

Nejvyšší správní soud zhodnotil (byť to osoba zúčastněná na řízení ve svém návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti výslovně neuvedla) jako reálnou a v projednávané věci silně nežádoucí možnost existence dvou protichůdných správních aktů v jedné věci. Nejvyšší správní soud již dříve judikoval, že soudy ve správním soudnictví poskytují primárně ochranu veřejným subjektivním právům a že rovněž institut odkladného účinku je koncipován především jako dočasná procesní ochrana účastníka správního řízení před okamžitým výkonem pro něj nepříznivého správního rozhodnutí. Nejvyšší správní soud však rovněž zdůraznil, že je přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ze strany žalovaného správního orgánu velmi na místě v případech, kdy lze touto cestou zamezit nežádoucí existenci dvou opačných vykonatelných správních aktů. Tyto důsledky přitom v nyní posuzovaném případě mohou reálně hrozit, přičemž se jedná o situaci o to složitější, že (jak bylo výše uvedeno) se jedná o zákonem uceleně neupravenou problematiku sdílených licencí. Přiznáním odkladného účinku tedy lze v nyní posuzované věci zamezit nežádoucím důsledkům zrušujícího rozhodnutí krajského soudu (usnesení

rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, publikované pod č. 1255/2007 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud přitom neshledal, že by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti bylo v rozporu s veřejným zájmem.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud přiznal kasačním stížnostem žalované a osoby zúčastněné na řízení odkladný účinek podle § 73 odst. 2 až 5 ve spojení s § 107 s. ř. s. Přiznáním odkladného účinku kasačním stížnostem bude z hlediska právních účinků napadeného rozsudku městského soudu obnoven stav, který zde byl před právní mocí rozsudku Městského soudu v Praze, a to až do právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Do doby právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se tak obnoví též účinky zrušeného osvědčení žalované ze dne 17. 1. 2012 o zániku platnosti licence č. 012/94.

Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. září 2012

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu